

Ur. się 5.04.1916 r. w Satyjowie na Wołyniu (d. ZSRR). W Piastowie od 1935 r. przy ul. Orzeszkowej, ostatnio przy ul. Reymonta.

W roku 1931 ukończył sławną i elitarną naówczas Męską Szkołę Handlową im. J.M. Roeslerów w Warszawie na kierunku księgowość - bankowość, co zdeterminowało Jego zawodowy życiorys. Przed wojną rozpoczął studia w SGH, które kontynuował w okresie okupacji na tzw. tajnych kompletach.

Kolejno był: buchalterem w Zarządzie Dóbr w Woropajewie na Wołyniu, dyrektorem administracyjnym w Zarządzie Interesów hr. Konstantego Przeździeckiego w Warszawie (m.in. hotele "Polonia" i "Europejski"), administratorem i kierownikiem polskiego personelu pomocniczego hotelu "Polonia" zamienionego w czasie okupacji niemieckiej na "Peichshofhotel", dzierżawcą tartaków w Rakowie i Wiślicy (po ucieczce z Warszawy w 1942 r.), animatorem branży hotelarskiej w powojennej Warszawie, właścicielem koni i członkiem Spółdzielni Transportowej "Towarowa", mistrzem brukarskim w Spółdzielni "Budowlana".

W Polsce pod rządami komunistów trzykrotnie więziony pod różnymi pretekstami jako "wróg klasowy", bez wyroku odsiedział ponad 4 lata.

Był żołnierzem Września 1939 r., walczył w grupie operacyjnej "Narew", w 33 pp. Został ranny pod Łomżą. Z racji bardzo dobrej znajomości języka niemieckiego i pracy pośród żołnierzy i oficerów wroga (w hotelu, o czym wyżej), szybko zainteresowało się Tadeuszem Kamińskim podziemie ZWZ - AK. Aresztowany przez gestapo w 1940 r. został uwolniony dzięki wysokiemu wstawiennictwu. Gdy w 1942 r. dotkliwie Go pobito i powtórnie aresztowano, próbował popełnić samobójstwo wyskakując z siedziby gestapo na II piętrze "Domu bez kantów" przy Krakowskim Przedmieściu. Niemal cudem uratowany zmienił nazwisko i uciekł z Warszawy. Nadal był informatorem wywiadu Armii Krajowej, wspierał finansowo ruch oporu i udzielał schronienia poszukiwanym przez gestapo. W 1944 r. związał się z Polską Armią Ludową (nie mylić z AL!) i w ramach tej organizacji uczestniczył w Powstaniu Warszawskim, ps. "Andrzej Bończa-Kamiński". Warto tu przypomnieć, że w czasie wojny z narażeniem życia ukrywał w swoim piastowskim domu rodzinę żydowską, oraz wielu polityków: gen. Rolę-Żymierskiego, Bolesława Bieruta (!), Ferdynanda Żyłę i innych.

Mocno i na długo związał się z Towarzystwem Przyjaciół Piastowa, był wiceprezesem, inicjował wiele działań społecznych, zwłaszcza w dziedzinie infrastruktury. Wspólnie z Józefem Kaczmarkiem, prezesem TPP powołali do życia w latach 80. ogólnopolskie Stowarzyszenie Miłośników Tradycji Mazurka Dąbrowskiego, a Tadeusz Kamiński został pierwszym prezesem jego zarządu.

Zainicjował powstanie w południowej części Piastowa najpierw kaplicy (początkowo, w 1960 r. w Jego domu), a następnie parafii św. Michała Archanioła. Ponadto przez 2 kadencje był radnym Miejskiej Rady Narodowej w Piastowie. Współuczestniczył wtedy w staraniach na rzecz budowy wiaduktu nad torami kolejowymi.

Był członkiem zarządu piastowskiego koła Stronnictwa Demokratycznego.

Zmarł 16.02.1992 r. Został pochowany na cmentarzu w Wawrzyszewie.